

Örök hírnévrévre rá se ránts. Majd egy diáklány
jő, kinek kismackó fityeg hátizsákján,
de te vagy, a könyved! – néki az igazi zsákmány.

S nem kérdezed többé: belőled mi marad?
Nem múltó – szoknyája fölött – a pillanat,
titokban olvasni kezd (buszon vagy pad alatt).

3.
Előző életében – mint minden gyerek –
sokszor magára maradt.
Ilyenkor lázas markába vett
némi hús agyagot vagy sarat,

s azt ügyesen addig gyurmálta,
míg az kiskutya, kiscsikó, madárka
nem lett, legalábbis akárha,
nem hasonlított egészen olyan formákra.

Felnőtt. Jó nevű szobrász már. Ott
él éppen, s kutyája van, hol megszületett.
Büszöt* ha rendelne végre a város

tőle, ő csak lókoponyából egy
angyalt szeretne kifaragni, hogy ott
anyja malom-tavi hattyúknál is tovább haldokolt.

* *Büsz* – *Buste*: mellszobor, az emberi test felső részét, a fejet és nyakat ábrázoló szobor, amelyen a váll, a mellkas és a kar sokszor hiányzik; a 18. században a festett mellképet is olykor büsztnek nevezték.

Pozsgai Györgyi
Allegória

Lecsendesedett a folyó.
Fojtott morájában
zordon tél rezonál.
Szomjas fák övezik.
Remegő vizén
meglebbenő hattyú...
Bánat.
Tükre felett ringó
emlékek csordogálnak,
lágyan eloszló álmán
megvillan a Hold -
mozgásba hozza
a kétségbeesést.

Útra kelünk...

...álmokkal aranyozott
hitünk lekopik
estig a józanság
színtelen tereiben.
Fásult gesztusok –
labirintusodban
elveszett a világ.
Napfényben
elúsznak a tárgyak,
csillagok
megtört fénye
csorog arcomon.

Téli álom

Emlék-évszakok
színesítik a tájat,
alszik a Hold,
szunnyad a fán,
nem kelti fel lárma
az alvó madarat...
Szemed sem nyúl
kezem után.

Hó-szerelem

Nem vonz a hó,
csak szüzi fényén
ámulok,
szívvel simogatom,
mint kezedet,
mikor mozdulatod
lebeg a táj felett.

Szenteste

Holdfény.
Selyemszálon csüng az éj.
Regősök árnya a havon,
villás ágak közt
csillagnyi oltalom.
Hallgat a harang,
fenyők csengettyűi
játszanak az égen,
önfeledt gyermekek
mosolya.